

a "CSÉPAI EMBÖR"

(Szeged Környéke)

AMERIKAI MAGYAR VILÁG

Dec. 15-1974

10. oldal

A MŰLT EMLÉKEIBŐL

Léleklátó Szent Miska Bácsi

Írta: SIMA FERENC

Kezdő újságíró koromban régen tudtunk már róla Szentesen, hogy ötven kilométernyire tőlünk, a szolnokmegyei Csépan valami léleklátó működik, akihez külföldről is járnak, főleg a háboruban, vagy másként eltűnt személyek hozzátartozói, mert a csépai léleklátó meg tudja mondani, hogy az illető meghalt-e, vagy él.

— Babonásdi... szélhámoskodás... Intéztük el, fölényes mosollyal legyintve.

A dolog akkor fordult komolyabbra, amikor egy szentesi hadiözvegy, akinek hivatalosan halottá nyilvánították az orosz fronton eltűnt férjét, kérére akadva meglátogatta a csépai embert, hogy mondjon ő is véleményt, csakugyan meghalt-e az első férje?

A csépai ember azt mondta neki:

— Ne menj te férjhez, lányom, mert a te hites urad él! Nem látom őt a halottak között!

A szentesi hadiözvegy hazajövet elmesélte ezt az ismerőseinek és le is akart tenni az ujjaházasodás szándékáról. De a rokonságában lévő tanultabb emberek — jegyző, pénzügyőr — lebeszéltek erről a meghátrálástól, úgy ítélve meg a dolgot, hogy „nem látom a halottak között”, az felelőtlen beszéd, amire nem szabad adni, pláne, mikor az új férjfelölt hatvan

Sima Ferenc

holdas gazda. A régi sógor meghalt, mert erről a hatóság is kiadta a pecsétes írást. Punktum!

Az asszony azért mégis habozott néhány hónapig, de aztán csak hozzáment a hatvan hold prima szántóföld szintén megözvegyült gazdájához, akivel aztán boldogan is éltek másfél esztendeig.

Nem tovább, mert az orosz fogságból elkésztetten akkor jött meg az első férj, aki mikor megtudta, hogy a felesége nem várta őt vissza, fejszét ragadott és agyoncsapta a volt feleségét is, annak új férjét is aztán kötelet kerített és felakasztotta magát a mestergerendára.

A háromhalottas tragédia mostmár megrázó eleven erővel előtérbe hozta Szentesen is a csépai ember különleges meglátó képességét. Sokan felkeresték Szentesről is. A nála jártaktól tudtam meg, hogy léleklátó Szent Miska Bácsi a titulusa, kisparaszt párholdnyi szőlő-gyümölcsösssel és a halottak szellemét láthatóvá téve meg tudja jelteni, hogy a hozzátartozók beszélhessenek is velük. Mindezt Szent Miska Bácsi nem kért semmit. Ha adnak, elfogadja, ha nem adnak, ugys jó.

Mivel így mostmár Szentesen is minderősebben hinni kezdtek benne az emberek és egyre többen szivarogtak el hozzá városunkból, hogy mindanynian csodáló elismeréssel térjenek haza: T. Balogh Józsi kollégámmal mi még mindig hitetlenkedve úgy határoztunk, hogy mi is átbiciklizünk Szent Miska Bácsihoz, mégpedig azért, hogy leleplezzük. Abban állapodtunk meg, hogy mi a rejtélyes mayerlingi tragédia áldozatát, Rudolf trónörökösöt kívánjuk láthatóan megjeleníteni. Csépa felé karikázva a hosszú uton arról beszélgettünk Józsival, hogy ennek a megjelenésnek a sikerében nem hiszünk és utána majd nagy riportban mindketten kifejtjük, hogy mégiscsak csalás az egész.

Megérkeztünk és Léleklátó Szent Miska Bácsit közepes termetű, egyszerű parasztember volt, mint a többi — az udvarán találtuk a nagy diófa alatt. Mindjárt azzal fogadott bennünket, mielőtt még köszönthettük volna:

— Maguk azok a szentesi ujságírók, akik nem hisznek énbennem. Akkor miért jöttek el hozzám?

Erre nem számítottunk és zavartan hebegtünk valamit, gondolom, elvörösödvé.

Léleklátó Szent Miska Bácsi pedig folytatta:

— Maguk Rudolf trónörököszt akarják látni. Hát lehet őt is. Na, jöjjenek velem!

Követtük a házba, annak egy ablaktalan, földes, keskeny cellaszerű, egészen üres kamrájába... Amikor mindhárman beértünk, Szent Miska Bácsi becsukta az ajtót, mire teljesen sötét lett odabenn.

Mi Józsisal az ajtó közelében maradtunk. Szent Miska Bácsi a kamra tulsó végébe ment és ott érthetetlen szavakat mormolva imádkozott néhány percig.

És ekkor, őhozzá közel a kamra földje halványan vibráló fényvel foszforeszkálni kezdett, mintha hab remegné a tetején. Ez a fényes, remegő hab aztán oszlopszerűen nőni kezdett felfelé, embermagasságig. Akkor aztán a haboszlop elkezdett formálódni, emberi alakot ölteni. A habfoszlányok lehullottak róla és — sötétzöld vadászöltözékében bontakozott ki a habokalól Rudolf trónörökösnek a fényképről jöls- mert alakja előttünk. Illetve csak előttem. Mert Józsi kollégámnak már az emberi alak kirajzolódásának kezdetén inába szállt bátorsága és kiiskolt a kamrából.

Én még kitartottam. De csak addig, amig a

habmagaslatból mindinkább előtisztuló látomás pislantott és kezével egy mozdulatot tett.

Ez nekem is elég volt. Vagy sok. Mindenesetre sürgősen követtem Józsi kollégámat, ki a kamrából az udvarra.

Ahogy pár perc múlva léleklátó Szent Miska Bácsi is utánunk jött, szája szögletén gunyos kis mosoly vibrált.

— Minek szaladtak ki a szerkesztő urak? A halottak nem bántanak! Beszélhettek is volna velem!

De nekünk bizony még az udvaron, a közelben maradni se volt kedvünk tovább. Búcsút vettünk Szent Miska Bácsitól és leányától, akivel özvegyen élt.

— Hát mit szólsz ehhez? — Kérdezte Józsi kollégám izgatottan, már kint az utcán!

— Beszelnünk kell a falu intelligenciájával! — mondtam. — Pappal, orvossal, tanítóval!

Az orvost és a tanítót azonban nem találtuk otthon. A katolikus plébános szívélyesen fogadott bennünket, a boroskancsó is mindjárt az asztra került. De mikor előrukkoltam a kérdéssel, hogy mit szól léleklátó Szent Miska Bácsi dolgaihoz: elkomorult az arca és így felelt:

— Engedjék meg az urak, hogy erről ne nyilatkozzam.

Nekünk ez is sokatmondó nyilatkozat volt. Tehát Isten szolgája, a plébános se meri rászánni magát tagadásra, cáfolásra!

A csépai ember, Léleklátó Szent Miska bácsi egyébként már akkor 85 éves volt és három évvel később meghalt. Halála órájában olyan iszonyu égháboru volt Csépan, pusztító jégveréssel, mint emberemlékezet óta még soha.

A sirján később, ültetés nélkül, sohse látott, ismeretlen virágok nyíltak ki.

